

1

MÁSOK GYERMEKEINEK VESZEDELMES VONZÁSA

AKIK HASONLÓ KÖRÖKBEN forogtak, mint Chester és Serena Wolcott, nagy összegben fogadtak volna rá, hogy a házaspár sosem vállal gyereket. Akinek egy csepp józan esze is volt, az nem nevezte őket szülőtípusnak. Chester élvezte a csendet és a magányt, amikor otthonában dolgozhatott, és a rutintól való legkisebb eltérést is rettentő, megbocsáthatatlan felfordulásnak érezte. A gyerekek pedig nem éppen kis eltérést jelentettek volna. A gyerekek atombombával értek volna fel, ha a rutinról van szó.

Serena szeretett kertészkedni, különféle elegáns jótékonyági szervezetek igazgatósági tanácsában ülni, és másoknak fizetni azért, hogy az otthonát makulátlanul tisztán tartsák. Egy gyerek maga a járkáló káosz. Egy gyerek után letaposott petúniák maradnak, és baseball-labdával betört panorámaablakok. Gyerekeknek semmi keresnivalója a Wolcott házaspár által lakott, gondosan rendezett világban.

Ezek az emberek azonban nem látták, amikor Chester kollégái behozták a fiaikat az ügyvédi irodába. Mind apáik jóképű másolatai voltak a koruknak megfelelő viseletükben, a világ leendő királyai, tökéletesen fényesre suvickolt cipőben, tökéletesen artikulált beszéddel. Chester egyre irigyebben nézte, ahogy az ügyvédjelöltek is mutogatni kezdték a saját alvó fiaik képeit, és bezsebelték a dicséreteket – de miért is? Csak mert szaporodtak! Nos, erre a legutolsó gyökér is képes.

Már álmaiban is fel-felbukkantak a tökéletesen jól nevelt kisfiúk – a hajuk az övé, a szemük Serenáé –, az öltönyük *pont* megfelelően gombolva, és a többi ügyvéd jótékony mosollyal nyugtázta családapasága bizonyítékát.

Ezek az emberek nem tudták azt sem, hogy Serena munkatársai néha magukkal vitték lányaikat az ülésekre, sűrűn elnézést kérve az alkalmatlan dadák vagy beteg gyerekefelügyelők miatt, de közben titkon hízott a májuk, mert mindenki körülrajongta gyönyörű kicsi lányukat. Ezek az elkényeztetett, csipkés taftruhába bújtatott kislányok szinte virágok voltak a kertben; az ülések és a teadélutánok alatt békésen eljászadoztak a szőnyegen a plüssállataikat dajkálva, vagy képzelt sütivel kínálgatva a babáikat. Serena minden ismerőse rögvest felmagasztalta ezeket az asszonyokat áldozathozatalukért, de tulajdonképpen mi történt? Szültek egy gyereket! Elkövettek egy magától értetődő dolgot, amelyet a nők az idők kezdete óta tesznek.

Már az álmaiban is fel-felbukkantak a szépséges, szerény kislányok – a szájuk az övé, az orruk Chesteré –, csipke- és fodorfergeteggel díszített ruhácskákban, és a hölgyek egymás sarkát taposva igyekeztek elsőként biztosítani róla, milyen csodálatos a lánya.

Tudják, ez a gyerekek igazi veszélye: mindegyik egyenként felér egy lesből támadással. Valaki ránéz másvalaki gyerekére, és csak a felszínt látja, a fényes cipőket, a tökéletes fürtöket. Nem látja a könnyeket, a hisztirohamokat, a hosszú estéket és álmatlan éjszakákat, az aggodalmat. Még a szeretetet sem látják, nem igazán. Könnyű elhinni, ha így, kívülről látunk egy gyereket, hogy csak *dolgok*, babák, amelyeket a szülei úgy terveztek és programoztak, hogy egyetlen módon viselkedjenek, egyetlen szabályrendet kövessenek. Könnyű a felnőttiség magas lován ülve elfelejteni, hogy valaha minden felnőtt gyerek volt, saját álmokkal és tervekkel.

Végző soron tehát könnyű elfelejteni, hogy a gyerekek *személyiségek*, és a személyiségek azt teszik, amit akarnak, és nem foglalkoznak a következményekkel.

Pont karácsony után történt – egymást érték a végtelen irodai partik és jótékonyági ünnepélyek –, amikor Chester Serenához fordult, és így szólt:

- Szeretnék beszélni veled valamiről.
- Gyereket akarok – vágta rá a felesége.

Chester elhallgatott. Rendes ember volt, rendes feleséggel, rendes, rendezett étellel. Nem szokott hozzá, hogy Serena ilyen nyíltan beszéljen a vágyairól... vagy, hogy egyáltalán legyenek vágyai. Visszataszító volt... és őszintén szólva kicsit izgató is.

Végül elmosolyodott.

- Éppen erről akartam veled beszélni.

Élnek ezen a világon emberek, rendes, tisztességes, dolgos emberek, akik a világon mindennél jobban vágnak egy gyerekre, és évekig próbálkoznak, teljesen sikertelenül. Vannak,

akiknek orvoshoz kell járniuk, kicsi, steril helyiségekbe, és rettentő szónoklatokat kell végighallgatniuk arról, hogy csak a remény sugara is mennyibe fog kerülni. Vannak, akiknek egyenesen egy küldetést kell végrehajtaniuk, utolérni az északi szelet, hogy útbaigazítást kérjenek a Hold Házába, ahol a kívánságok teljesülhetnek, ha az óra megfelelő, és a vágy elég nagy. Vannak, akik próbálkoznak, próbálkoznak és próbálkoznak, és semmi nem változik, csak a szívük szakad meg.

Chester és Serena felment a hálósobába, ahol közös ágyuk állt, és Chester nem húzott gumit, és Serena nem tette szóvá, és ennyi volt az egész. Másnap reggel nem vette be a fogamzásgátlót. Három héttel később kimaradt a vérzése, ami tizenkét éves kora óta olyan rendezett és pontos volt, akár az egész élete. Két újabb hétre rá már egy kis, fehér helyiségben ült, és egy kedves, hosszú fehér köpenyes férfi közölte vele, hogy anyuka lesz.

– Mikor lehet képet készíteni a kicsiről? – tudakolta Chester; már el is képzelte amint az irodában körbemutogatja: az állát büszkén felszegi majd, a tekintete a távolba réved, mint ha maga előtt látná, hogyan fogócskázna majd a születendő fiával.

– Igen, mikor? – kérdezte Serena is. A nők, akikkel együtt dolgozott, sikoltozva ájuldoztak, ha valaki egy új ultrahangképet adott körbe. Milyen jó lenne, ha végre ő lehetne a figyelem középpontjában!

Az orvos, akinek már épp elég izgatott szülővel volt dolga, csak mosolygott.

– Most nagyjából öthetes a terhesség – válaszolta. – A tizenkettedik hét előtt normál körülmények között nem ajánlatos ultrahangot csinálni. Na mármost, ez az ön első terhessége.

Talán jobb lenne várni, mielőtt mindenkinek elújságolja. Pillanatszerűen úgy tűnik, minden rendben van, de még nagyon az elején vagyunk, és könnyebb, ha nem kell rossz hírral követni a jót.

Serena zavartan pislogott. Chester magában dühöngött. Már csak a *felvetést* is, hogy a felesége ilyen tehetségtelen lenne a terhességben – olyasmiben, amire minden futóbolond képes – olyan sértőnek érezte, hogy nem is talált szavakat. Dr. Tozer azonban az egyik ügyvéd ajánlotta az irodából, egy jelentőségteljes kacsintással, és Chester egyszerűen nem látott rá módot, hogyan válthatnának orvost anélkül, hogy megsértenének valakit, aki túl fontos ahhoz, hogy megsértsék.

– Akkor tizenkét hét – mondta Chester. – Addig mit csináljunk?

Dr. Tozer azt is elmondta. Vitaminok, tápanyagok, olvasás. Rengeteg sok olvasás. A doki annyi könyvet javasolt, mintha azt gondolná, hogy egy gyerek a világ legbonyolultabb dolga. De azért kötelességtudóan végigcsinálták a feladatokat, mint ha egy varázslat részei volnának, amelynek eredményeként majd ölükbe hullik a tökéletes gyerek.

Arról sosem beszéltek, hogy kisleány vagy kisleányt szeretnének. Mindkettő olyan tökéletesen biztosak voltak benne, mi lesz, hogy a téma szükségtelennek látszott. Chester minden éjjel a fiáról álmodott, Serena a lányáról. Egy ideig mindketten meg voltak győződve róla, hogy a szülői lét maga a tökély.

Természetesen nem fogadták meg dr. Tozer titoktartásra vonatkozó tanácsát. Ami ilyen jó, azt meg kell osztani. A barátaik, akik sosem gondolták róluk, hogy szülők lesznek, összezavarodtak, de támogatták őket. A kollégáik, akik nem

ismerték őket eléggé, hogy megértsék, milyen rossz ötlet ez, lelkesedtek. Chester és Serena csak ingatták a fejüket, és többszörös megjegyzéseket tettek arról, hogy most kiderült, kik az „igaz barátok”.

Serena eljárt az igazgatósági ülésekre, és elégedetten mosolygott, amikor a többi nő azt mondta neki, hogy szép, hogy ragyog, és az anyaság illik hozzá.

Chester bejárt az irodába, és azt tapasztalta, hogy jó néhány ügyvéd be-benéz hozzá, hogy a küszöbönálló apaságáról beszélgessenek vele, tanácsot adjanak, és a barátságukról biztosítsák.

Minden tökéletesen alakult.

Együtt mentek az első ultrahangvizsgálatra. Serena Chester kezét fogta, miközben a technikus kékes zselét kent a hasára, és végighúzta rajta a készülék fejét. Lassan kirajzolódott a kép. Serena most először érzett némi aggodalmat. Mi lesz, ha valami gond van a babával? Mi van, ha dr. Tozernek igaza volt, és titokban kellett volna tartaniuk a terhességet, legalább egy darabig?

– Nos? – kérdezte Chester.

– Tudni szeretnék a baba nemét, igaz? – kérdezte a technikus.

Chester biccentett.

– Tökéletes kislánya lesz – válaszolta a technikus.

Serena győztes boldogsággal nevetett, de hangja elhalt, amikor meglátta Chester haragos arcát. A dolgok, amikről eddig nem beszéltek, hirtelen növekedni kezdtek, kitöltötték a szobát.

A technikus levegőért kapott.

– Két szívverést érzékelek – mondta döbbenten.

Chester és Serena ránézett.

– Ikrek – magyarázta a nő.

– A másik baba fiú vagy lány? – tudakolta Chester.

A technikus tétovázott.

– Az első baba eltakarja – felelte vonakodva. – Nehéz lenne biztosan kijelenteni...

– Találgasson! – szakította félbe Chester.

– Attól tartok, ilyen korai szakaszban nem lenne etikus találgatásokba bocsátkozni. Beírom önöket egy új időpontra, két hét múlva. A babák mozognak az anyaméhben. Akkor talán majd jobban látjuk.

Nem látták jobban. Az első magzat makacsul elől feküdt, a második makacsul hátul maradt, és a Wolcott házaspár egészen a szülőszobáig jutott így – természetesen időzítetten indították meg a szülést, egy közösen kiválasztott napon, amelyet mindketten bekarikáztak a naptárjukban –, csendben remélve, hogy egy fiú és egy lány büszke szülei lesznek, és első próbálkozásra megvalósítják a nagycsaládot. Mindkettejüket csendes elégedettséggel töltötte el a gondolat. Hatékonyságról vallott, és tökéletes megoldásról, rögtön elsőre.

A gondolat, hogy a kisbabákból gyerekek lesznek, a gyerekekből meg *egyének*, egyszer sem jutott eszükbe. Az eszme, hogy a biológia talán nem jelent előre elrendeltetést, és hogy nem minden kislány aranyos hercegnő, és nem minden kisfiú bátor katona, szintén sosem jutott eszükbe. Talán könnyebben alakult volna az élet, ha a gondolatok – akaratlan, de tagadhatatlanul fontos felvetések – mégis beférkőznek a fejükbe. De hát ők már elszánták magukat, és az elszánásuk nem hagyott helyet efféle forradalmi ideáknak.

A vajúadás tovább tartott, mint tervezték. Serena nem akart császármetszést, ha elkerülhető – nem akart heget és zúrt –, úgyhogy nyomott, amikor felszólították rá, és pihent, amikor azt mondták neki. Az első gyermeke szeptember tizenötödikén, éjfél előtt öt perccel született meg. Az orvos átadta az újszülöttet a várakozó nővérnek, bejelentette, hogy kislány, és újra a páciense fölé hajolt.

Chester, aki még reménykedett, hogy a visszahúzódó fiúmagzat majd előretolakszik, és kiköveteli magának az elsőszülött magas rangját, nem szólt semmit, csak fogta a felesége kezét, és hallgatta az erőlködését, amíg Serena a második babát igyekezett kitolni. Az arca kivörösödött, és igazán állatias hangokat hallatott. Rettenetes volt. Chester el sem tudta képzelni, hogy ezek után valaha is még egyszer hozzáérjen. Nem: jó is, hogy egyszerre letudják mindkét gyereket. Így kész, vége a projektnek.

Egy csattanás hangzott fel, aztán gyereksírás, és az orvos büszkén jelentette be:

– Egy újabb egészséges kislány!

Serena elájult.

Chester irigyelte.

KÉŐBB, AMIKOR SERENÁT elhelyezték a magánkórteremben, és Chester mellette ült, a nővérek megkérdezték, hogy akarják-e látni a lányukat. Természetesen azt felelték, hogy igen. Hogy is mondhattak volna mást? Most már szülők voltak, és a szülőkkel szemben elvárásokat támasztanak. A szülésnek *szabályai* vannak. Ha nem felelnek meg az elvárásoknak, min-

den ismerősük alkalmatlannak fogja bélyegezni őket, és hogy *abból* mi lenne...

Elképzelhetetlen volt.

A nővérek két rózsaszín arcú, kopasz dologgal tértek vissza, melyek jobban emlékeztettek a csimaszokra, vagy a koboldokra, mint az emberekre.

– Egy-egy mindkettőjüknek – ragyogott az egyik nővér, és úgy adta át a szorosan bepólyált csecsemőt Chesternek, mint-ha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

– Gondolkoztak már a neveken? – kérdezte a másik, és átadta Serenának a másik gyereket.

– Az anyám neve Jacqueline volt – mondta Serena óvatosan, és Chesterre sandított. Természetesen megbeszélték a neveket: egyet a fiúnak, egyet a lánynak. Arra sosem gondoltak, hogy két lányt nevezzenek el.

– A vezető ügyvéd felesége Jillian – mondta Chester. Ha kell, azt hazudja majd, hogy az anyját is így hívták. Senki sem tudná meg. Soha senki.

– Jack és Jill – mosolygott az első nővér. – Aranyos.

– Jacqueline és Jillian – javította ki Chester fagyosan. – Az én lányaimnak nem lesz köze semmi olyan közönséges és méltatlan dologhoz, mint a becenév.

A nővér mosolya lehervadt.

– Hát persze – mondta, holott valójában úgy gondolta, *hát persze hogy lesz, és hamarosan meglátod majd.*

Serena és Chester Wolcott csapdába esett mások gyermekeinek veszedelmes vonzásában. Hamar rájöttek a tévedésükre. A hozzájuk hasonlók mindig így járnak.